

Praten met je hond

Ik ben een nogal nuchter mens. Zal wel door mijn afstamming komen. Mijn vader ontplooide bouwactiviteiten en mijn moeder was een boerendochter. Het was in mijn jeugd nogal eens op z'n Ernst Happel's "kein geloel". De dingen werden nogal recht toe, recht aan gezegd en dat is bij mij en al mijn broeder- en zusterschap zo gebleven. Geen omwegen, maar "recht op het doel (Rhoda)" af.

En dat geldt voor heel veel dingen.

Neem nu de liefde voor dieren. Mijn moeder zaliger was daar als boerendochter heel nuchter in. Van katten in huis moest ze niets hebben, want die hoorden in de schuur om muizen te vangen. En die schuur was in haar gedachten een boerenschuur en niet het schuurtje achter ons huis. Een hond dat kon nog, ze wilde er soms wel op passen, maar hij of zij moest zich wel gedragen. En wat het kattendom betreft hebben mijn zussen dat wel geërfd. Zij zien katten liever aan de buitenkant van het raam dan in huis. Ze zullen ze geen kwaad doen, maar "ach, poesje lief kom maar lekker op mijn schoot liggen" is er niet bij. "Ga weg kat, ik ben bang van je".

Heel veel mensen zijn het met me eens dat de dierenliefde soms wel ver doorschiet. Er zijn maar weinig mensen die allerlei zwerf- en andersoortige katten in huis opnemen. Diegenen met tien of twintig of meer katten in huis, zijn toch wel buitenbeentjes of "buitenpootjes". Het vraagt nogal wat van je, al die kattenbakken opruimen, schoonmaken en weer vullen, de dagelijkse portie blikken en brokkenzakken openen en de haren opruimen.

Bij honden is het vaak weer anders, want die viervoeters kunnen mensen best troost bieden in moeilijke tijden. Denk maar aan de 'hondstrouwe' ogen, de "Bernhard met z'n jeneverkruijk", de "blindengeleidehond", de "waakhond" en al die anderssoortige nuttige honden. En tegen hun hond storten sommige mensen ook wel eens hun hart uit. Die beesten zeggen immers toch niets terug. Dachten we.

Onlangs was er op Omroep Zeeland een mevrouw van de "Hôsvasse" die zei dat haar hond haar antwoord gaf als zij wat tegen hem zei. Ik geloof al heel lang niet meer in Sinterklaas, ook niet in wonderen of sprokkjes, maar al helemaal niet in pratende honden. Dat is volgens mij net zo vreemd als dat er "paardenfluisterraars" en "dogwhisperers" zijn. Een pratende vogel is al beperkt in zijn taalgebruik, maar dat zal bij een hond, als hij al zou kunnen praten, ook het geval zijn. Denk u de volgende discussie eens in:

"Goede morgen, Bassie, lekker geslapen?"

"Waf, ja vlouwtje, lekker geslapen, woef".

"En heb je nu hongertjes? Wil je natte of droge brokjes?"

"Waf, woef, ikke wille natte brokjes, want, waf woef, die droge zijn zo taai."

"Ja, maar dat is goed voor je tanden!?"

"Vrouwtje heeft vandaag een beetje pijn in haar buik".

"Och zonde vrouwtje, waf. Heb je woef, iets verkeerd gegeten? Grrrrrr....."

"Nee, lieverdje, ik heb een beetje verdriet, want mijn portemonnee is leeg! "

"Oh, maar dat geeft toch niet vrouwtje, dan verkoop je toch je boot!"

Dat had onze pratende viervoeter nu niet moeten zeggen, want als gevolg van de reactie van het vrouwtje houdt hij nu zijn kaken stijf op elkaar. En zijn brokjes? Die eet hij ook niet meer, want het vrouwtje was zo kwaad, dat ze hem voluit raakte, zodat hem het zwijgen werd opgelegd en hij nu via een sonde gevoed wordt.

Dat was het sprookje van de pratende hond. En zo eindigen sprookjes nog al eens in teleurstelling. Ze zijn zo gezegd te mooi om waar te zijn. Dus wat u ook tegen uw hond zegt, verwacht geen antwoord terug, want sprookjes bestaan niet. Anders zou "Roodkapje en de zeven geitjes" ook nooit een sprookje geweest zijn. "Woef".

Reageren? a.dekok@kbgoes.nl

Augustinus